

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3287/2021
27.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца ЈП „Пословни простор“ Нови Сад у ликвидацији, чији је законски заступник ликвидациони управник Радован Иветић, по пуномоћју Правобранилаштва Града Новог Сада, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Миле Кораћ, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 521/21 од 04.03.2021. године, исправљене решењем Апелационог суда у Новом Саду Гж 521/21 од 19.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 27.10.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 521/21 од 04.03.2021. године, исправљене решењем Апелационог суда у Новом Саду Гж 521/21 од 19.04.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 521/21 од 04.03.2021. године, исправљене решењем Апелационог суда у Новом Саду Гж 521/21 од 19.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 19389/2020 од 15.10.2020. године, исправљеном решењем истог суда под истим бројем од 03.02.2021. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име главнице дуга за период од 01.04.2009. до 01.09.2009. године исплати укупан износ од 378.624,85 динара са припадајућом законском затезном каматом и то : за неплаћену закупнину у наведеном периоду, како је по месецима ближе означено у изреци, и за период од 02.09.2009. до 20.12.2012. године укупан износ од 1.735.141,69 динара, и то на име камате за измаклу корист у виду неплаћене закупнине, на износ од 37.439,52 динара почев од 18.07.2011. године до исплате, на име камате за измаклу корист у виду неплаћене закупнине по месецима како је ближе означено у поменутом ставу изреке, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 536.226,69 динара. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев преко досуђеног износа од 2.113.766,54 динара па до траженог износа од 4.469.066,00 динара на име главнице са припадајућом законском затезном каматом за месец септембар 2009. године преко досуђеног износа од 40.476,77 динара па до траженог износа од 91.117,52 динара,

почев од 18.07.2011. године до исплате, на име камате на измаклу добит у виду неплаћене закупнине по месецима како је ближе означено у поменутом ставу изреке. Ставом трећим изреке, укинута је решење о извршењу Основног суда у Новом Саду Ив 28250/11 од 19.07.2011. године. Ставом четвртим изреке, одбијен је предлог туженог за прекид поступка у овој правној ствари.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 521/21 од 04.03.2021. године, исправљене решењем Апелационог суда у Новом Саду Гж 521/21 од 19.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца, док је жалба туженог делимично усвојена па је пресуда Основног суда у Новом Саду П 19389/2020 од 15.10.2020. године, која је исправљена решењем истог суда под истим бројем од 03.02.2021. године преиначена у делу одлуке о трошковима поступка тако што је обавеза тужиоца да туженом накнади трошкове поступка снижена на износ од 387.214,00 динара, док је у преосталом делу жалба одбијена, а првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11... 18/20), у даљем тексту: ЗПП.

Правноснажном пресудом, применом одредби материјалног права из Закона о облигационим односима, цитираних у образложењу побијане пресуде, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да исплати тужиоцу на име коришћења пословног простора површине 87м² одређене новчане износе на име неплаћене закупнине за период од 01.04.2009. до 01.09.2009. године, као дана истека закупа и измаклу корист за период од 01.09.2009. до 20.12.2012. године до принудног извршења одлуке о иселењу у висини тржишне закупнине, све са законском затезном каматом по месецима како је ближе означено у изреци, са образложењем да тужени није плаћао закупнину пословног простора за период од 01.04.2009. до 01.09.2009. године, као дана истека закупа, а да је тужилац након тог периода па до 20.12.2020. године претрпео штету у виду измакле користи због немогућности издавања у закуп пословног простора кога је тужени користио све до принудног извршења одлуке о иселењу.

У таквом случају другостепени суд је према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега није било услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији. Поред тога, ревизијом се оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије. Примена овог института је предвиђена искључиво за питања материјалног права, па је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије се разматрање предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП, што у конкретном случају није учињено.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба – предлог за извршење у овој правној ствари, поднета је 18.07.2011. године. Тужба је преиначена 20.11.2015.године. Вредност предмета спора побијаног дела пресуде износи 2.113.766,54 динара или 17.514,87 евра.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан поношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић